

komme til det Resultat, at en saadan Udtalelse er rigtig. Den Fattigforsørgelse, som vi have haft her i Landet tidligere, for Resten for slet ikke saa mange Aar tilbage, var jo højst mangelfuld. De fleste af os her huske godt den Tid, da man ude paa Landet havde de saakaldte Fattighuse. I disse Fattighuse boede der som Regel nogle gamle, fattige Folk, der bleve understøttede af Kommunen, og denne Understøttelse var højst forskellig. Nogle kunde faa en Understøttelse i Form af Penge, andre kunde faa den i Form af visse Naturalydelser. Desuden havde man en tredie Form for Fattigunderstøttelse. Man kunde lade visse gamle Folk gaa paa Omgang ude i Kommunerne. Jeg kan saaledes huske, at flere gamle Folk ere gaaede paa Omgang i det Sogn, hvor jeg er født. At en saadan Fattigforsørgelse var højst uheldig og meget mangelfuld, vil man kunne forstaa. Der er derfor ingen Tvivl om, at Overgangen til et virkeligt organiseret Fattigunderstøttelsessystem som det, vi have ved den nuværende Fattiglov, maa betragtes som et Fremskridt og endda et meget stort Fremskridt. Da vi saa tillige fik en Alderdomsforsørgelseslov, der i det mindste saa nogenlunde sikrede de gamle, fattige Folks Forsørgelse i deres Alderdom, maatte det ogsaa betegnes som et Fremskridt paa Humanitetens Vegne. Vi have jo nu, som bekendt, i de senere Aar faaet to Love om Sikring mod Ulykkestilfælde, den ene for Arbejdere i de farlige Erhverv og den anden for Fiskere. Disse to Love kunne ogsaa betegnes som et Skridt paa den samme Vej.

Der er altsaa i det forløbne Aarhundrede naaet ikke saa lidt paa denne Vej. Men jeg tror dog, at vi ere klare over, at der ikke er naaet nok endnu. Sagen er jo i Virkeligheden den, at det store Invalid- og Alderdomsforsørgelsesproblemaal i Virkeligheden endnu er uløst. At faa dette løst paa en for hele Befolkningen tilfredsstillende og heldig Maade, tror jeg er en af de allerstørste og vigtigste Samfundsopgaver, som overhovedet kan tages op. Nu ere vi jo saa heldigt stillede, at vi have en Regering, som vi fuldt ud kunne kalde Folkets Regering, en Regering, der har Folkets Tillid, og jeg tror derfor, at nu maa det rette Øjeblik være kommet, da dette Spørgsmaal maa tages op.

Jeg tror, det erkendes fra alle Sider, at den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov eller den Hjælp, der kan ydes efter denne Lov, har gjort meget godt. Men samtidig med, at man erkender det, kan

man ikke være blind for det uheldige Princip, der ligger i den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, det viser sig klarere og klarere for hvert Aar, der gaar. Jeg tror derfor, at der saa godt som fra alle Sider er Enighed om, at man maa til en Forandring af den nuværende Form for Alderdomsunderstøttelsen. Naar det nu er Tilfældet, at der fra saa godt som alle Sider er Enighed om dette, bliver Spørgsmaalet egentlig kun det: Hvad skal der saa gøres? Og her forekommer det mig, at der kun er to Muligheder: Enten maa man gøre Skridt til at komme til en virkelig Revision af den nuværende Alderdomsforsørgelseslov, eller ogsaa maa man gaa en helt anden Vej. Jeg tror dog ikke, at vi skulle gaa den første Vej; vi faa ikke Spørgsmaalene løste, naar vi ville bygge paa den bestaaende Lov, thi Grundlaget, som den er bygget paa, er ikke heldigt til at arbejde videre paa, og jeg skal sige hvorfor. Mit Ideal med Hensyn til en Alderdomsforsørgelse har altid været Hjælp til Selvhjælp, men det findes der jo ikke noget af i den bestaaende Lov. Den tager intet Hensyn til Selvhjælp. Man kan tværtimod sige, at den snarere præmierer dette: ikke at spare sig noget sammen. Loven, som den er, opfordrer altsaa ikke til Sparommelighed, man kan næsten sige, at den opfordrer til at spise alt op, inden vedkommende har naaet en vis Alder. Et saadant Princip betragter jeg som højst uheldigt, thi Erhvervslysten tager derved Skade, og naar Erhvervslysten svækkes for den enkelte, bliver det et dobbelt Tab. Det bliver et Tab for vedkommende selv, og det bliver et Tab for Samfundet, et Nationaltab, som maaske endog er af stor Betydning. Dernæst have vi jo den Grænse, der skal sættes ifølge den nuværende Lov med Hensyn til, hvor meget vedkommende maa faa, og for Resten ogsaa Skellet mellem, hvem der kan komme med, og hvem der ikke kan komme med under Loven. Nu ved jeg godt, at der er Medlemmer, maaske ogsaa i denne Sal, der have ønsket den bestaaende Lov forandret i Retning af at sætte faste Takster, men jeg tror, at selv om man vilde gaa den Vej, vilde der ikke derved være vundet synderligt. Selv om man gik over til faste Takster, vilde det for det første medføre en meget stor forøget aarlig Udgift, sikkert en Udgift af omtrent 5 Mill. Kr., saa at vi efter al Sandsynlighed vilde naa op til 10 Mill. Kr. Og dernæst, selv om man gik over til faste Takster, beholder man lige fuldt Skellet imellem, hvem der kan komme ind